

Dr. Kovács Lajos Szakkönyvtár névadó ünnepsége

Zalaegerszeg, 2005. január 21.

Dr. Borosán Gyula

– Zala Megyei Művelődési és Pedagógiai Intézet,
Szakképző Iskola
igazgatója

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Zala Megyei Művelődési és Pedagógiai Intézet nevében köszöntöm vendégeinket, a Dr. Kovács Lajos Szakkönyvtár avatásán és névadóján.

Külön szeretettel köszöntöm a névadó Dr. Kovács Lajos feleségét, valamint a közvetlen hozzátartozókat.

Köszöntöm a névadó volt munkahelyének jelenlegi vezetőit, Garamvölgyi György országgyűlési képviselőt, a Zala Megyei Közgyűlés alelnökét és Dr. Gadányi Károly professzort, a Szombathelyi Berzsényi Dániel Főiskola rektorát.

Köszöntöm a barátokat, ismerősöket, tisztelőket, akik szerették és nagyra becsülték a zalai művelődésügy 70-es évekbeli legendás irányítóját, a Szombathelyi Tanárképző Főiskola volt főigazgató-helyettesét, dr. Kovács Lajost.

Intézményünk egy olyan komplex szervezet, amelyben integrálódhat az élet teljességéhez szükséges művelődés, nevelés és oktatás, valamint az olyan értékek, amelyek közösségfejlesztő és individuális fejlesztő funkciókat is betöltenek.

Szerény lehetőségeinkkel szeretnénk hozzájárulni a zalai iskolák, művelődési intézmények és más közösségek szociálisan értékes és egyéni eredményeket hordozó tevékenységéhez. A művelődés és a nevelés ökoszisztémájának három fő alkotóeleme a környezet, a személyiség és a tevékenység fogalmak körében leírható és kölcsönhatás rendszerében nyomon követhető. Véleményem szerint intézményünknek sajátos megkülönböztető jegyét működésének célja, munkafolyamatainknak a tartalma adja, amelynek lényegi mozzanata az emberfejlesztés, az ember kibontakoztatása. Ez a mozzanat az ökoszisztéma mindhárom alrendszerét átjárja. Az a célunk, hogy munkatársaink, a művelődésszervezők, a kultúráközvetítők, a pedagógusok, a vezetők gondolkodásának meghatározója, tevékenységük lényege és vezető eszméje a fejlődés és a fejlesztés legyen. Jól tudjuk azt, hogy a magatartási-tevékenységi modellek közvetítésében önmagunknak és határendszerünket érzékelőknek is példaképekre, eszményképekre van szüksége. „A példa a leghatékonyabb tanítók egyike, noha szótlannul tanít.” (Smiles)

A példaképekkel magatartásbeli, tevékenységbeli mintákat adunk, amelyek követésre ösztönöznek, jelentős mértékben meghatározzák ezáltal az életvezetés irányát, minőségét.

A művelődési és nevelési folyamatok szervezése nem nélkülözheti a magatartási modellek szelektív közvetítését, belső szükségletté alakítását. Meggyőződésem, hogy dr. Kovács Lajos példaképe lehet a ma élő zalai embereknek. Hadd említsem meg a névadónak néhány olyan személyiségbeli összetevőjét (értékek, stílus, tulajdonságok), amelyeket ma is követendőnek tartunk. Ezek közül talán a legfontosabbak: optimizmus, meggyőzőerő, kezdeményezőkézség, önbizalom, sikervágy. Azt szeretnénk, hogy intézményünk sikeres legyen, a siker a zalaiak sikerét is jelenti egyúttal.

Dr. Kovács Lajos a zalai kultúra korát messze meghaladó, jellegzetes alakja, akinek magatartási mintái, tettei követendő példát és mintát szolgáltatnak valamennyiünknek, akiknek fontos megyénk kultúrája, oktatásügye, az itt élő fiatalok jövője, hagyományaink és kulturális értékeink.

Azt gondolom, hogy Eötvös József sorai illenek rá:

*Márványszobor helyébe,
Ha fennmarad nevem,
Eszméim győzedelme
Legyen emlékjellem.*

A mai nap, a névadó és a megemlékezés egy kis győzelem ezen az úton.

Dr. Németh József irodalomtörténész

Talán megbocsátják a jelenlévők a magamfajta tanúnak és emlékezőnek, hogy nem tudom visszanyomni a gombócot a torkomba a meghatottságtól, és nem tudok szép, szabályos mondatokat fogalmazni, a retorika szabályainak megfelelően. Mentségemre szolgáljon, ahogy körülnézek, sok régi ismeróst, barátot, tanítványt, tanárt látok itt, akik hasonló érzésekkel birkóznak. Életem egyik nagy ajándékaként tartom számon, hogy negyedszázadot Kovács Lajossal közös munkában, változó munkahelyeken, de egymás közelében töltöttünk el. A sors azzal is megajándékozott, hogy kétszer is egy házban laktunk, gyerekeink együtt nőttek föl, büszkék voltunk mindannyian, hogy két lányos családapák vagyunk, természetesen, ugyanilyen büszkék lettünk volna akkor is, ha két fiúnk születik. Véletlenül úgy adódott, hogy talán utolsó hivatalos ténykedése során, ő adta át kisebbik lányomnak diplomáját a szombathelyi főiskolán, utána már nem nagyon tudott dolgozni.

Dr. Kovács Lajos
1930. november 01. -1987. január 28.

Évforduló is van, hiszen ebben az esztendőben lehetne 75 esztendőös. Kapcsolatunk személyes dátuma, hogy éppen 50 esztendeje láttam először a budapesti bölcsészkaron az országos tudományos diákköri konferencián. Egy rokonszenves, szegedi, magas homlokú egyetemista Petőfiről beszélt. Tetszett az előadása, de fölfigyeltem egy nagyon kedves, nyílt tekintetű szegedi bölcsész kisasszonyra is, aki nem titkolta rajongását az előadó iránt. Az előadó szereplése befejeztével odament hozzám, melléült, aztán ez a szegedi bölcsészlány is nagyon szép, színvonalas előadást tartott. Akkor még ezt a kislányt Fekete Margitnak hívják, ma már sok-sok éve dr. Kovács Lajosné. Azért akarok erről szólni, és nem említetlenül hagyni, mert ha nincsen Gitka, akkor Lajos sem tudja ezt a pályát így befutni. A költőt egy picit plagizálva, verssorát egy kicsit módosítva, szerelem is volt, szövetség is volt kettőjük kapcsolata egy életen keresztül.

Aztán úgy hozta a sors, hogy mind a ketten Egerszegre kerültünk, együtt voltunk kollégiumi nevelők, tanítottunk a Zrínyi Gimnáziumban, dolgoztunk a megyei tanácson, együtt vezettünk konzultációt a képesítés nélküli nevelőknek, megtisztelt bizalmával, hogy az általa szervezett főiskola kihelyezett tagozatán taníthattam. Nagyon örülök, hogy hajdani tanítványaink egy része is megjelent ünnepségünkön. Máig sem értem, hogy

ez a kis kihelyezett tagozat annak idején, hogy tudott ilyen kiváló tanítványokat nevelni. Aztán 1969-ben úgy gondoltam, hogy már ideje lenne váltanom; akkor már közel egy évtizede a megyei tanácson dolgoztam. A viszonylag frissen kinevezett tanácselnököt megkerestem azzal, hogy szeretnék más feladatot kapni. Azt mondja, várj egy picit. Két hét múlva hivatott. Fenntartod a szándékodat? Igen. Akkor is, ha Kovács Lajos az osztályvezető? Hát akkor 2-3 évet szívesen dolgoznék vele. Azt gondolom, hogy a nagyon jó döntéseim közé tartozik ez is, hogy maradtam. A magyar és a zalai oktatásügy eredményes szép időszaka Kovács Lajos vezetésével következett be. Nagyon szerencsések voltak a körülmények is. Akkoriban újult meg a megyei tanács vezetése, Újvári Sándor lett a megyei elnök. Jól választott, Kovács Lajost választotta művelődési osztályvezetőnek, más osztályvezetőket is jól választott meg. Lajos tovább válogatott régi barátai, régi ismerősei között. Én azt hiszem, ekkor a nagyon fontos mennyiségi fejlődés, a fejlesztés jórészt lezárult, a minőséggel lehetett akkoriban már törődni. Máig a fülemben csengenek szavai, ugyanis ha vitatkoztunk, szenvedéllyel tettük. Nem is értették a kollégák, ha hallatszott ki a vita az ajtón keresztül. Aztán mikor vége volt az értekezletnek, figyelték, hogy netán összevesztünk-e. De nem így történt. Az ismerős szavakkal fordult hozzám: Na öregem, akkor hol találkozunk este? Akkori gondolata sokszor a fülemben cseng: „Gondoljatok arra, hogy olyan iskolákat kell létesítenünk, ahova a most

beiratkozott a gyerekek már a harmadik évezredben fognak dolgozni.” Megértük ezt a harmadik évezredet. Lajosnak már akkor ez volt fontos, az elkövetkező időszak, a jövő. Hogy miért kedvelték a tanítványai? Erre egy példa. Amikor megszervezte a mai Deák Ferenc Szakközépiskolát, majdnem csupa egyetemről kikerült, fiatal tanárt toborzott oda. Ugye, azt szokták mondani, kinyitott előttük egy szobát, ez lesz a te szertárad, édesapám, öregem. Ez volt a szavajárása. Rendezték be magatoknak. A bizalom nagyon fontos volt. Pár héttel ezelőtt megjelent egy rövidke írás a Zalai Hírlapban, egy akkor pályakezdő pedagógus írta; arról szólt a történet, miért maradt Zalaegerszegen... Valami ilyesmit írt benne: el akart menni Egerszegről, de igazgatója, néha igazgatója, Kovács Lajos meggyőzte és maradt. Ő miatta maradt. Tanártársait is tudta tanítani. Nekem is tanítóm volt, pedig alig voltam fiatalabb nála. Hogy miért lehetett rá fölnézni? Olyan első generációs értelmiség volt, sokunkhoz hasonlóan, aki magával hozta ősei szívósságát, hallatlan nagy szorgalmát. Társakat tudott toborozni magának. Meggyőzően tudott érvelni és előadni. Bízott az emberekben. Szokta volt mondani „Nem biztos, hogy jó lesz. Kezdjük el, minden támogatást megadok, ha nem sikerül, akkor is ott állok mögöttetek.” Azt hiszem, hogy ezek nagyon lényeges, nagyon fontos dolgok, amik miatt minden tisztelet megilleti. Sokan jöttek el, akik ismerték, együtt dolgoztak vele. S eljöttek azok is, akik csak a hírét, szaktudását, tekintélyét ismerték. Egy tudós tanár legendáját. S jól van így. 18 esztendeje, hogy nincsen köztünk Kovács Lajos. Élete utolsó 5 esztendejét Szombathelyen töltötte. Tehát, ha úgy összeszámolom, akkor lassan negyedszázada, hogy nincsen Egerszegen. Egerszegi és kanizsai barátai mégis eljöttek, tanítványai és ismerősei, és igen nagy öröm és meglepettség látni, hogy egy másik generáció is eljött tiszteletét kifejezni az előttük járó generáció jeles képviselője előtt. Van ebben valami megható, emberi összetartozás. Eljött a régi tanácselnök, és itt van az utolsó munkahelyének a mai gazdája, jó látni ezt az egységet, folytonosságot. Valamifajta egységet, igen, mert egy szintetizáló, egységesítő személyiség is volt Lajos. Én, mint kortársa és munkatársa, talán barátja is, mondhatom: munkahelyi kapcsolatunk jellege sokszor változott, emberi kapcsolatunk soha. Én inkább szeretném megköszönni, hogy emlékéért így megörökítitek, megérdemli, rászolgált, egy kicsit azért is, mert ugyan a pedagógiai intézetet, aminek az örököse ez az intézmény, nem ő alapította, de nagyon korán észrevette, hogy a tanügy irányításában más, újszerű lehetőségekre van szükség; ő hozta létre a továbbképzési kabinetet, ebből nőtt ki a pedagógiai intézet, ami aztán az elmúlt esztendőknél sokoldalú, komplex intézménnyé alakult. Ilyen örökséget joggal vállalni lehet. Köszönöm, hogy ezen a bensőséges ünnepségen meghallgattatok.

Dr. Gadányi Károly a szombathelyi Berzsényi Dániel Főiskola rektora

Igazgató úr! Kedves család, tisztelt emlékezők!

Kovács Lajosról beszélni könnyű, hiszen tartalmas életutat járt be, rá emlékezni viszont nehéz. Az ő emléke hozott össze most valamennyiünket, akik eljöttünk, hogy visszatekintsünk életútjára és tisztelegjünk előtte. Vele való ismeretségem, kezdetben nagyon egyoldalú volt. Hiszen őt én ismertem, mint zalai középiskolai diák, nagykanizsai gimnazista, könyveiből, hírnévről, vagy a számomra nagyon emlékezetes zalaegerszegi középiskolai tanulmányi versenyekről, amikor mint vidéki kis gimnazista nagy sikerként könyvelhettem el, hogy Nagykanizsáról továbbjutottam a zalaegerszegi megyei döntőbe. Aztán az élet haladt tovább, és eljött az idő, amikor személyesen is megismerkedhettünk, ez 1982-ben történt. Az akkori főigazgató, Szalay László hivatott, és kissé titokzatosan a következővel fogadott: „Neked, mint zalainak elárulom, hogy tőletek szeretnék egy szakembert megnyerni főigazgató-helyettesnek, talán ismered”. Megmondta a nevet: Kovács Lajos. Rögtön kijelentettem, régóta ismerem. Hiszen a neve, munkássága fogalom volt, nemcsak Zalában. Aztán eljött a tanácsülés napja, amikor a testület Kovács Lajost egyhangúan megválasztotta intézményünk pedagógiai-nevelési főigazgató-helyettesének. 5 évet töltöttem vele együtt, mint kolléga, mint vezetőtárs, az akkor nagyon gyakori értekezletek, folyosói találkozások szorosan összekötöttek bennünket. Emlékszem, minden felszólalását alapos felkészülés előzte meg, szépen írt, akkor még nem volt divat, nálunk nem volt használatban a szövegszerkesztő, kézzel jegyzett föl mindent papírlapokra vagy kis noteszbe. A fontosabb gondolatokat duplán is aláhúzta, és logikusan építette fel mindig mondanivalóját. Sokat beszélünk Zaláról, közös ismerőseink százával akadtak, ilyenkor Lajos arca kipirult, lassú beszédtempója gyorsabbá vált. Nagyon emlékezetes volt számomra gyakorló iskolánkban egy fórum, amelyet Kovács Lajos vezetett, több száz pedagógusjelölt előtt. Elmondta azt, hogy aggódik a pedagóguspálya miatt, vagy inkább a pályáért, hiszen valamiféle felhígulás akkor már megindult. Azt is hangsúlyozta, hogy ez a hivatás nem kap igazi megbecsülést, nem kezelik értékének megfelelően. Azután emlékezetes marad egy másik eszmecsere, 1986 közepe táján, amikor ugyancsak a pedagógusi hitvallásáról szólt. Sokat beszélünk a hallgatói, oktatói, tanár-diák kapcsolatáról, és nagyon egyszerű filozófiáját a következőképpen fogalmazta meg: „Akkor lesz neked jó kapcsolatod hallgatóiddal, tanítványaiddal, ha a következő igazságot figyelemmel kíséred. Sose hidd

azt, hogy rajtad nevetnek. Sose hidd azt, hogy a hátad mögött rólad beszélnek, sose hidd azt, hogy ellened cselekszenek.” Rohanó és egyre személytelenebbé váló világunkban hajlamosak vagyunk mi is, hogy megfeledkezzünk értékeinkről. Ne tegyük ezt. Nem ezt teszi ez az intézmény, amikor dr. Kovács Lajosnak méltó emléket állít. Dr. Kovács Lajos egykori kollégám, vezetőtársam Zalából 1982-ben vállain nehéz hűséggel érkezett Szombathelyre. Mi pedig 1987-ben nehéz hűséggel vettünk végső búcsút dr. Kovács Lajostól. Köszönöm figyelmüket.

Dr. Ribiczey Pál osztályvezető főorvos, Zalaegerszeg város alpolgármestere

Tisztelt megemlékezők!

Előttem szóló rektor úr érzékletesen idézte fel dr. Kovács Lajos, mint munkatársa alakját. Ám ahogy elmesélte első találkozásait, és méltatta módszereit, beszélt a kézírásáról, akkor előttem is megjelent egykori tanárom.

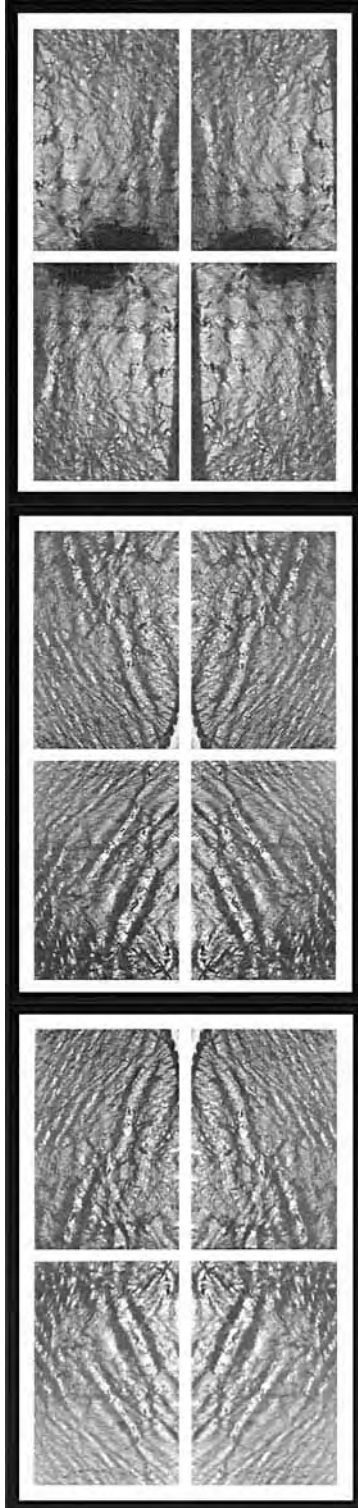
Én abban a korban találkoztam vele, 16-17 évesen, amikor nagyon fogékonyak a diákok, de nagyon rakoncátlanok is. Az ő óráin mi sosem voltunk rendetlenek, nagyon figyeltünk rá, mert valami egészen új módszert vezetett be a tanításban. Ugye megszoktuk azt, hogy a tanárok leadják az óra anyagát, ami a tankönyvben is szerepel, és nagyon elismertük azt a tanárt, aki valamivel többet is adott, mint ami a tankönyvben olvasható. Nagyon sok jó tanárunk volt. Ebből valahogy kiemelkedett Kovács Lajos. 16-17 évesen mi egyetemi szintű előadásokat hallottunk tőle, de olyan módon, hogy meg is értettük ezt. Vitakozott velünk az órákon, vitára ingerelt minket, és rávezetett a jó megoldásokra. Megszerettük az irodalmat nála. Én úgy gondolom, hogy jó társra talált bennünk, mert azt hiszem, egy tanárnak az a sikerélmény, ha figyelnek a diákok és produkálnak is. Azon kívül, hogy mi társai voltunk és tanítványai, mint embert is szerettük. Sose felejttem el a végzést követően, bármikor találkoztunk a diáktársainkkal, barátként emlékeztünk vissza rá. Nekem szerencsés helyzetem is volt, mert nyaranta is találkoztam vele, mert a nyaralójuk ott volt közel az édesapám nyaralójához Balatonberényben, néha együtt is csónakáztunk. Nagyon örültünk, valahányszor összefutottunk vele, s bármikor hazajöttünk Zalaegerszegre, akkor már a főiskolán tanított, megkerestük az igazgatói irodában, fogadott minket, órákat beszélgetett velünk. Kikérdezett minket, visszaemlékeztünk a régi szép időkre, és különösen jók voltak az érettségi találkozók, melyeken rendszerint rá figyeltünk. Én azt gondolom, hogy jó ember volt és rendkívül fölkészült, lelkiismeretes tanár. Szívbetegségének első számú oka lehetett, hogy borzasztó energiát fektetett a tanításba, az órákra, előadásokra való felkészülésbe. Ő volt az a pedagógus, akinek alakját diákjai mindörökké megőrzik.

**Garamvölgyi György
a Zala Megyei Közgyűlés alelnöke,
országgyűlési képviselő**

Tisztelt Kollégák! Kedves család!

Azt mondják a jazz zenében, hogy egy bakit egy másikkal kell elütni, ezért engedjék meg, hogy egy kicsit oldjam eddigi megemlékezések emelkedett a hangulatát. Hadd osszak meg önökkel egy történetet. Ruszt József művész úrral vacsoráztunk nemrég egy kiskocsmában, és elmeséltem, hogy milyen szép és nehéz feladatot kaptam; szép feladat, mert egy elődről kell megemlékeznünk, megemlékezni, és nehéz, mert személyes élményeim nincsenek vele kapcsolatban. Kértem, hogy idézzon fel nekem néhány epizódot, esetet a színház indulásának időszakából. Ruszt József

ettől elzárkózott, nagy sajnálatomra. „Egy információt viszont, légy szíves, megosztani a közönséggel – tette hozzá - , ahhoz nem férhet kétség, hogy a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színházat dr. Kovács Lajos és Piroška Ernő alapította meg.” E kis bevezető után, hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy mint késői utód méltassam dr. Kovács Lajos szerepét a megyei oktatásügyben, hiszen akkoriban a szerepek azért másként voltak elosztva, mint jelenleg. A politikai és operatív feladatok sokkal jobban elválasztódtak egymástól, és dr. Kovács Lajos valóban alkotó szerepet játszhatott, és nem jutott hál' Isten neki olyan jellegű kényszer, ami a korabeli politikai sallangokat jelentette. Ha fellapozzuk pedagógiai írásait, hihetetlen, hogy 30 évvel ezelőtt is miként tudott úgy fogalmazni a pedagógiáról, hogy mellőzte azokat a kötelező penzumokat, amit a korabeli ideológia előírt. Kollégáim leírták azokat az eredményeket, amiket az akkori művelődési osztály ért el. Ha visszagondolunk, ha önk visszagondolnak arra, hogy amikor főiskolások voltunk, vagy amikor gimnazisták, hogyan, milyen elismerően beszéltek a megyei művelődési osztályról a pedagógusok, az igazgatók. Akkor, azt hiszem, hogy megerősítenek abban, hogy mindenki egy viszonyítási pontként kezelte az ott dolgozó embereket, olyan kollégáknak tekintve őket, akik gondoskodtak arról, hogy a tehetséges fiatalok visszatérjenek Zala megyébe. Gondoskodtak ösztöndíjjal, gyakorló helyekkel, gondoskodtak később munkahelyekkel, és nyomon követték azt a pályát, melyen ezek a fiatalok megtették első lépéseiket. Ez igaz az intézményrendszer egészére, igaz az óvodai hálózattól elkezdve a középiskoláig. Olyan óvodai rendszert épített ki Kovács Lajos vezetésével az akkori megyei önkormányzat, ami lehetővé tette, hogy a nők munkába állhassanak, hogy legyen hova vinni iskola előtt a gyerekeket. Az alapfokú oktatási intézményeknél, amikor korszerű iskolacentrumokat építettek és rendeztek be, olyan esélyegyenlőségi lehetőséget adtak a kor divatos szavával szólva a zalai gyerekeknek, ami azt eredményezte, hogy azok a nagyon-nagyon rossz statisztikai mutatók, amikről még mindig úgy beszélünk, hogy Zala megyében arányaiban legkevesebb a felsőfokú végzettségűek száma országosan, elmozdultak fölfelé. Ez a munka alapozta meg, hogy a kisvárosainkban beinduljon a középfokú oktatás, amelyért most a fogyó gyermeklétszám mellett küzdünk, hogy megtarthassuk. Szintén az ő nevéhez fűződik a falusi közművelődési intézményhálózat, a falusi könyvtárrendszer kiépítése, a megyei közművelődési rendszer megszervezése, mind-mind ekkor indult el. És ami személyes élményem nekem, akkoriban a zalai diákoknak biztonságot adott, hogy a szombathelyi Berzsényi Dániel Tanárképző Főiskolán van egy zalai vezető. Szerencsésnek érzem magam, s talán nem veszik tolaodásnak, hogy fiatalabb utódként én méltathatom ezt a kivételes élet- és tanári pályát.

Hagymás István fotója

Azt hiszem, ez annál is inkább fontos, mert meg kell keresnünk azokat a gyökereinket, amik a közelmúltba nyúlnak, nem lehet gondolkozni az elmúlt időszakról csak úgy, hogy ez egy politikai kurzus terméke, hiszen hiányozna sok minden az életünkből, ami ott jött létre és ma is eleven, értékek hiányoznának az életünkből. Vissza kell illesztenünk ezeket az elemeket a méltó helyére, meg kell találnunk a módját, hogy a társadalom szövetét újra szorosabbra szőjük. Én remélem, hogy ez a mai esemény is ezt szolgálja. S e gondolatok jegyében hadd kérjem fel képviselő társamat, Balogh Miklós urat, hogy tegye hozzá a magáét az elhangzottakhoz.

Dr. Balogh Miklós országgyűlési képviselő

Tisztelt egybegyűltek, kollegák, kedves Kovács család, Gitta néni, a hitves, aki könnyűvé tette Kovács Lajosnak a nehéz hűségét.

Én főiskolásként úgy búcsúztam a Pécsi Tanárképző Főiskola kihelyezett tagozatának vezetőjétől, hogy olyan embert ismertük meg személyében, aki ítélkezni, kételkedni, gondolkodni tanított bennünket, nem kinyilatkoztat, szerényen, gyalogjáró szóval nagy dolgokat mond. Később a könyveiben olvastam ezeket a József Attila gondolatokat is, és felnőtt korban jöttem rá, hogy milyen kiváló ember tanított engem a főiskolán magyarrá, de nemcsak egy tárgyat tanított, mint az igazi nagy pedagógusok, hanem önmagát is tanította. És ma még jobban tudom, hogy a leglényegesebbet megláttuk Kovács Lajosban, már főiskolásként is, ma pedig felnőttként visszatekintve, hogy korszakos ember volt. Mi vele együtt a verslábakat néztük, nem a kamatlábakat. A *Két hexameter*-t ő tanította nekünk, József Attila végtelen tisztességét, hogy „*Miért legyenek én tisztességes, kiterítenek úgyis, / miért ne legyenek tisztességes, kiterítenek úgyis.*” Dr. Kovács Lajos emléktáblájának avatása és a könyvtár névadása azt jelenti, hogy egyénisége, példája mindannyiunk szívében és az emlékezetben tovább él.